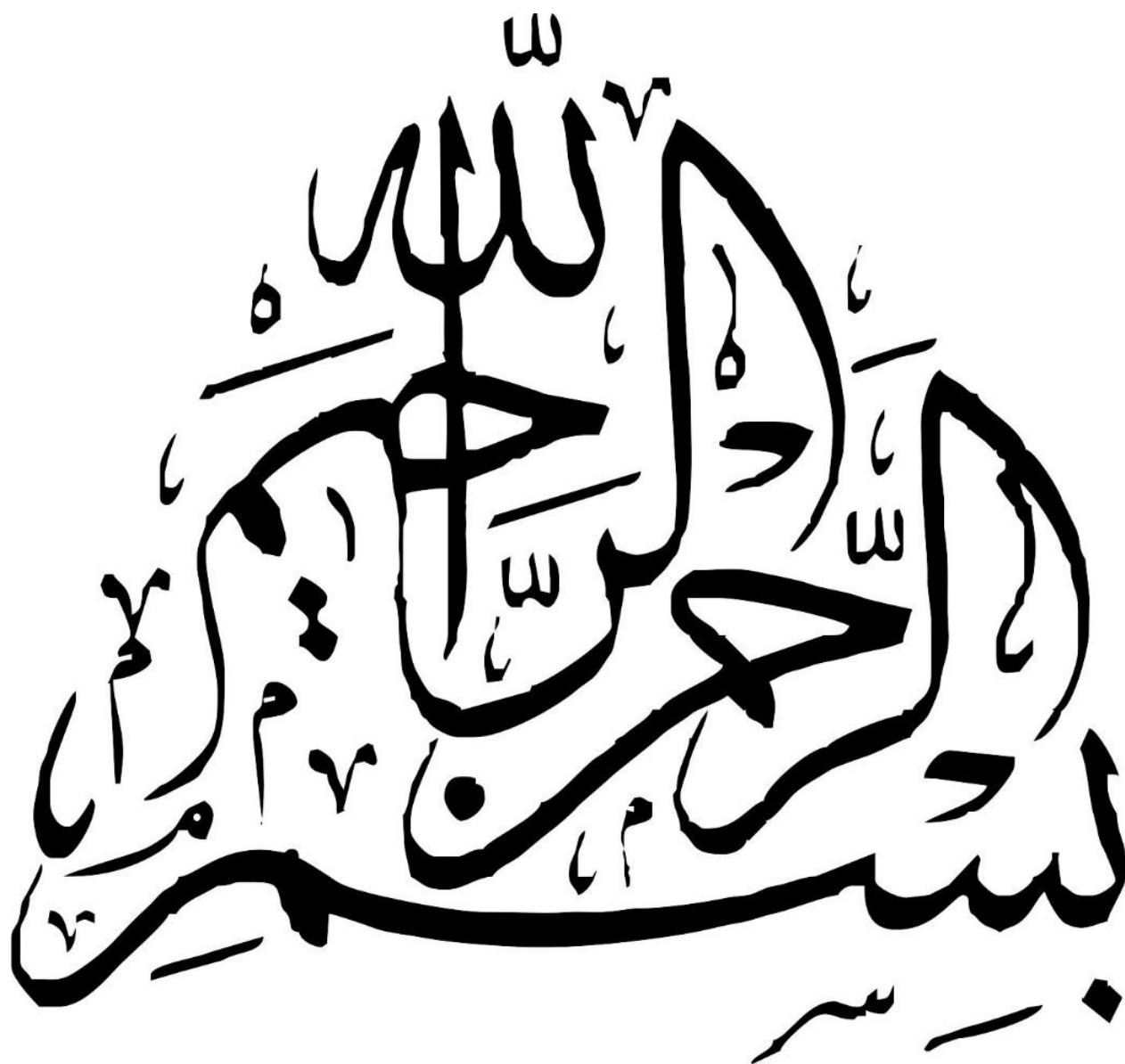

د کتاب پېژندنه

|||||

د کتاب نوم : بېله دنیا

ليکوال : شهزاده "شیرین زوی"

د چاپ کال : ۱۳۸۴

د چاپ شمېر : زر (۱۰۰۰) ټوکه

بیه : ۲۵-افغانی

کمپوزر : شاهین "شیرین زوی"

د ترلاسه کولوځای : میرویس کتاب پلورنځی

(بورډ، ناصر باغ سرک، لومړۍ کوڅه، درېیم اوڅلورم دوکانونه)

د چاپ حقوق خوندي دي

اهداء

دخپل پلار سپېڅلي روح ته، چې پر جدایۍ یې ممتازنه شهزاده بهرام اوبیایې شیرین زوی کړم زانگو ،
تخت او پالنگ ځینې پوزي ته نصیب راوړم

فکر، خیال او ذوق

گرانولوستونکیو! انسان که هرڅومره دقیقه څېړنه، پلټنه او کتنه وکړي، نوبیا به هم یوتوکی له بل سره په ټولو خصوصیاتو کې یوازونه ویني.

څښتن تعالی هرڅه ته خپله، خپله ځانگړتیا ورکړې، دهرې ونې مېوه خپل رنگ او خپل خوندلري اودهرېوتې له بل سره ځانگړی توپيروي.

دشولواوغنموبوتې لکه شمله ورافغانان په سر کې وږي نیسي، دالوگانو بوتې لکه ښامارپرڅزانه پروت وي اودجوارو بوتې لکه هیله منه ښځه خپل بارته په خپله خېټه کې ځای ور کوي.

دغه توپیرنه یوازې د نباتاتوترمینځ لیدل کېږي بلکې په ټول کاینات کې وجود لري؛ کاینات څښتن تعالی دانسانانود گټې لپاره پیدا کړي، خوداچې انسانان هم په خپلوکې توپیر لري، نوڅوک ترې ډېره گټه اخلي اوڅوک لږه.

په انسانانوکې دتفاوت ډېر لاملونه دي، خو دلته یې مونږ د فکر، خیال اودوق پرتوپیرغږېږو.

څښتن تعالی هرانسان ته فکر، خیال اودوق ورکړی، خوچا ته یې عالي فکر، عالي خیال اوعالي ذوق ورکړی اوچاته یې ادناچا ته یې لږاوپا ته یې ډېر.

دکم اوزیات، غښتلي اوناغښتلي فکر، خیال او ذوق خاوندان ټول دهمدغوتوکیو پرملتیا خپل ژوند تېروي. دژوند هرلوري ته دخيال پر وزرو الوځي اود فکرپر عصا ور روانېږي.

فکراوخیال دانسان د خودی اوهوښیاری سترگې دي اود همدغو سترگو په واسطه دښه اوبدتوپیرکوي.

خبره نه اوږدوم، البته دومره وایم، چې د فکر، خیال اودوق دغه تفاوت چې په عاموانسانانو کې شتون لري، شاعراو لیکوال هم ترې بې برخې نه دی.

هیڅ شاعراولیکوال نشي کولی، چې دخپل ذوق پراساس یوې لیکنې یاشعرتې داسې معیار وټاکي، چې دهرچا د ذوق استازیتوب پرې وکړای شي اویاپه بله وینا، چې هرڅوک یې ورسره همغه رازومني کوم چې هغه منلی وي. البته ورته ذوقونه به وي، خومونږ ته ښايي، چې دږندوپرڅېړدبل پراوړې لاس ایښی دخپل منزل پرلوري ولاړ نشو.

مونږ باید دهرشاعراولیکوال پرهنري هڅې د خپل فکر خیال اودوق پراساس قضاوت وکړو نه د کوم بل ښاغلي پر هغې سريزې اومقدمې، چې دچاپرکتاب یې کښلې وي. ((ډېر ښه شعرونه یا نثرونه دي)) :- ځکه، چې ((دنیا پرخپلو

سترگولیدل کېږي)).

سريزې يامقدمې کښوونکي که هرڅومره ريښتيني قضاوت کړی وي بياهم شونې نه ده، چې ارومرو به زمونږ له غوښتنو سره کټ مټ برابر وي؛ ځکه، چې ذوقونه توپير لري. يوشاعروي لي:-

دچابه شنې سترگې خوښېږي دچاتورې...

که مونږ يونالوستی کتاب دسريزه کښوونکي پر هغه معيار ومنو، چې هغه منلی؛ نودستايږي يا نيوکې پروخت ښايي له دې پوښتنې سره مخ شوو، چې څه خوبۍ يا خامۍ لري؟؛ نوله مونږ سره به له دې پرته، چې ووايو پلاني صاحب پرې ډېره ښه ليکنه کړې؛ ډېر ښه يې ستايلي، بل ځواب نه وي.

خوکه پوښتونکی ووايي، چې دپلاني صاحب، خو ((کرت)) ډېرخوښېږي، آيا ستاسوهم خوښ دي که څنگه؟. ستاسوځواب پرتاسو، خوزماځواب به هغه دچا خبره وي چې:- ((زه، خودجلادخان وروريم پر کرتواوغورپوڅکه هم نه کوم)).

په درنښت

شهزاده "شيرين زوی"

پسرلی پاچا شو!

د کال څلور واړه موسم لکه څلور سیاسي سیالان په توده سیالۍ د کایناتو ډگر ته پر دې غرض راووتل ، چې د انسانانو پر ذهنونو او ذوقونو خپل ځانونه ومني او د زړونو په هېواد کې د بادشاهۍ مقام تر لاسه کړي، چې د همدغه پلان د پلي کېدو لپاره دوبي (اوري) دمچانو، میاشاوو غومبسو الوتکې؛ د مېرتنو، لېمانو او غونډلانو، شوبلې؛ د سمسرو او مارانو اوږده، اوږده تېلر (ترېلې) او د زورورې گرمۍ گوريلايي لښکر له ځان سره راوست او په شنه زور یې خپل ځان پر خلکو وروټپه، چې زړونه او ذوقونه یې دنه منلو پر غرض لا تر اوسه بېړنۍ مظاهره یې او لاریونونه کوي.

مني (خزان) له راتللو سره سم د ښکلا گاناو او رنگینۍ وژلو لاس پورې کړ اولکه وحشي چنگېز یې د ښکلیو ښکلیو گلانو او ښایسته ښایسته شنو پاڼو جنازې روانې کړې؛ ونو او بوټو ته یې دخړو خاورو رنگ ورکړ او د مساوات غوښتونکي په توگه یې ټوله نړۍ یوډول خړه پرې کړه خو زړونو او ذوقونو ته یې لاره ونه مونده.

سرمنی (ژمی) له بادونو، بارانونو، واورو، ډلیواو له سختې یخۍ سره راغی. که څه هم خلکو د ټینگار په توگه تاوده کالي، څادرونه، کمبلې او بړستې واغوستې، خو خپلې غېږې یې ورته خلاصې نه کړې.

پسرلي (بهار) پر خپل راتگ د ښتوته رنگینې لوپټې ډالۍ کړې؛ پر غرو او رغو یې گلونه وشیندل، ونې او بوټي یې گلغونچې کړې او انسانانو ته یې د مینې، محبت، رنگونو، خوندونو، جوش او جذبو پیغامونه له ځان سره راوړل.

خلکو، چې د پسرلي پر زړه پورې اوگټور کارونه ولیدل، نو د ښکلا انځورگرانو (شاعرانو اولیکوالانو) پر خپلو لیکنو ولمانځه؛ سیندونه ورته له خوشحالی پر نڅاشول، طوطیانو او بلبلانو ورته د هرکلي پرسندرو پیل وکړ، زړونو او ذوقونو د منښت رایې ورکړې، پسرلی پاچاشو او پر خپلو سیالانو یې ومنله، چې ((انسان د احسان تابع دی)) او ((پر زور کلي نه کېږي)).

{شهزاده “شیرین زوی” کاوون جریده : لومړی کال ، شپږمه گڼه ، ۱۳۸۲ ل هـ کال - زمري}

انسان دگياه په بڼه

هغه شپه، چې دخونې له څلورو دېوالونو پرته مې نور هېڅ نه ليدل، نه ستوري وه او نه سپوږمۍ، د ديوالي گړۍ ټک ټک ته غوړ غوړ اودڅراغ تټې رڼا ته سترگې سترگې پر خپلې بسترې پروت وم. ذهن ته لکه دشاتو مچۍ بلافکرونه تلل او راتلل. دخيال مرغه مې ددنيا اوعقبا پر غرونو الوتنې کولې، د خوب ښاپېرۍ لکه حيانا که پېغله دشوگير له وېرې نه راتله، خوزه ورسترگې په لاروم، چې ناڅاپه د انسانيت پټ اوبښکاره دشمن دخپلو موريدانو داڅرگندونه، چې ((انسان لکه گياه پيدا کېږي او پنا کېږي - نه جنت شته او نه دوزخ)) ديوې تورمخې ښځې پر بڼې زما د زړه انگړته راوستله.

د زړه کورته ددغې تورمخې ښځې په راتلودخونې کوربه چې ايمان نومېده دمخنيوۍ پر غرض راپورته

شواو دهغې په مخ کې لکه غر ودرېده. هغه نه غوښتل چې هغه تورمخې ښځه زما د زړه سپېڅلې خونې ته ننوځي، خوددغې نظريې، چې ((انسان لکه گياه...)) دلرونکيو پير دومره مکارو، چې حضرت ادم (ع) او بي بي حوا يې له جنت څخه کوچېدو ته اړ کړل.

هغه پر خپلو مکرونو خپله تورمخې زما د زړه په خونه کې ميلمنه کړه او زه يې دڅېړنې سودا پسې د فکر بازار ته واستولم. ماد تصور سترگۍ (عينکې) پر سترگو کړې او انسان مې دگياه پر بڼې وڅېړلو.

هغه له يو واړه زړې څخه پيدا شو، دځمکې تيونه يې ورودل او د باد په ځانگړې ځنگېدو، چې لږ غټکۍ شو، د ويالې شېدې يې څښلې او دلمر ډوډۍ يې خوړله. صورت يې مخ پر غټېدو او عمر يې مخ پر کمېدو روان و. دپسرلي ځواني پرې راغله، وخت پر وخت پرې د بارانونو خوشحالي او د طوفانونو غمونه راتلل. دخزان زړښت يې لا پاته نه وه ژېړه کړې، چې يو بزگر ورته لکه دمرگ پرېښته راغی او د لور پر اجل يې ورته دروځ او تن اړيکې پرې کړې. د ځنکدن ترڅه يې پرې وځکل، دخپل څادر په کفن کې يې ونغاړه او دخپل کاله ادېرې کې يې د بوساړې په تورلحد کې کېښوده.

هغه په خپل نوي اونا اشنا کور کې دتيارو په غېږه کې پروت و؛ نه يې دوتلو لاره وه او نه پرې ددنيا هوالگېده، خو کله چې موسم لکه اسرافيل (ع) شپېلۍ پوکړه او دمني محشر پرې راغی، نوله خپل قبر څخه راپورته کړای شو، خودنيا هغه ډول نه وه چې ده ليدلې وه. يوشين بوتۍ هم نه و ټول ده ته ورته له قبرونو راوتلي وه او دخپل راتلونکي ميزان ته هک پک پاتې وه. ځينې يې لکه له گناه ډک د نغريو او تنورونو دوزخونو ته اوځينې يې دڅارويو د خېټو دوزخي کندوته پر را کښلورا کښلو وړل کېدل، خو ځينې نور لکه نیک عمله مومنان له دغو دوزخونو خوندي پاتې کېدل او د هوا مرغان به لکه درحمت پرېښتې راتللې دوی به يې په خپلو منگولو کې دباغونو او گلبنونو جنتونو ته وړل او هلته به يې لکه دعمل برابر مقام چې ورکوي، ځينې به يې دونو په لوړو څانگو کې اوځينې به يې دگل بوټو په منځ کې کېښودل. دپرخو حورې او د شبنمو غلمان به يې پرته ليدل، د نرگسو وږمې به پرې لکه د جنتيانو ارگمي لگېدل او د تاکونوله سترگو به پرې شراب څڅېدل.

ماچې انسان دگياه پرېنې هم په دوزخ اوجنت کې وځېړلو،نودفکر له بازاره ډېرپه بېرته راستون شوم ، چې هغه تورمخې ښځه دخپل زړه له خونې څخه ورتېم،خوهغه لکه مارخوړلې په زړه بيداره وه اوزما تر رټلو يې دمخه پښې سپکې کړې وې.

شهزاده”شيرين زوی”ورځ مجله:څلورم کال، پنځمه گڼه ۱۳۸۳ل هجري: وری اوغویی پرله پسې ۲۵ گڼه

هېنداره!

له ماهېنداره ورکه وه؛ ماخپل ځان نه لیده؛ ماچې هغه په کوم دېوال اودکومې دروازې ترڅنگ لیدلې وه، هغه دېوال نږدلی او هغه دروازه نه وه *

زه لکه د لېونیانو میر، ببر سراوڅېرې گرېوان گرځېدم، ماته د ورکې هندارې اندېښنودغمونو اغزن لباس اغوستی و. ژوندې د لېوني زړه له لاسه د زهرو په پیاله کې پرېوتی و. زما پر خفگان هرڅه خپه خپه ښکارېدل، خو ((بده ورځ ورور نه لري)) نه یې غوښتل، چې له ماسره د زهرو پیاله غړپ کړي، خوشحالي راته نږدې نه راتله او خندامې سیوری پر دېرو ویشته؛ ستورو راته حیران حیران کتل او سپوږمۍ به لکه هغه پېغله، چې له خپله یاره بېله شوې وي دخپلې رڼا او ښکې دورېځوپه لویته پاکولې؛ مابه، چې هر ځل لرونکی توکی ولید، نو ورمندې به مې کړه، خو هغه به زما هېنداره نه وه *

مادهغې پرهکله د سحر وړمې پوښتلې، خو هغوی به لکه گونگۍ ماشومانې تر خوارانه غلې غلې تېرېدې او هېڅ ځواب به یې نه راکولو. مایه ورکې هېندارې پسې دېرې لارې او کوڅې ولټولې، له دېرو د بښتومې په خپلو پښوکې اغزي راوړل، خودهرې هڅې پایله به مې هغه پښتو لنډۍ وه، چې :

لادې یو کال ژړلي نه دي -- دومره اسانه خولگۍ کله درکومه

مادکال ژړاته ملا تړله، چې هغه له لرې دیو چاپه لاس کې وځلیده؛ د زړه مرغه مې د سینې په پنجره کې له خوشحالی پرترپکو شو، په بېر ه ورنږدې شوم، دېرمې ور وکتل، خو خپل ځان مې په کې ونه لیدو؛ سترگې مې وموښلې بیامې وروکتل. هغه هماغه هېنداره وه، خود واده پر نکریزو رنگ اودیو زلمي انځور پرې لگېدلی و *

{شهزاده "شیرین زوی" ورځ مجله: څلورم کال، شپږمه گڼه ۱۳۸۳ل هـ - غبرگولیاو چنگاښ - پرله پسې، ۲۶ گڼه}

ونه

ونه په ځانگړو اوبښاخونو و نه وي چې ځانگې او ښاخونه يې نه وي، مېوه اوسپوړی و نه لري، نو څرگنده خبره ده چې خلک يې و نه نه، بلکې دونې ډډې بولي.

دونې بې ښاخه اوبې ثمره ډډهغه انسان ته ورته وي، چې نوريې له مجبورۍ څخه گټه اخلي، خو هغه دخپلې بې وسۍ پرسبب دهېڅ ډول سرغړونې توان نه لري. يعنې خلک يې د سوځولو له پاره داسې ماتوي لکه قصاب چې پرتېر دڅاروي هډوکي ټوټه ټوټه اوسپک سپک کوي. څوک يې لکه گنۍ سپينوي اودخونې چت پرې پوښي، خوڅوک چې غواړي کړکۍ اودروازې ترېنه جوړې کړي؛ نو هغوی يې په لويه اړه، اړه کوي، ترکان ته يې وروړي، ترکان هغه پر رندې تراشي اوبيايې په

سکينجه کې داسې نيسي لکه مړي ته چې ځمکه په قبر کې عذاب ورکوي نو بيا ورته کښته اوپورته گوري، چې يوه تخته بلې ته داسې ورنږدې شوې وي، چې ددوه تختو ترمنځ ديووښته پراندازې تشه هم نه وي، نوبيا پرې په داسې ډول مېخونه ټکوي لکه ځينو چې دځينو پر سرونو ټکوهل.

معنادا چې، دونې له ډډڅخه انسان پر خپله خوښه خپله اړتيا پوره کوي؛ ځکه، چې هغه دځان ژغورنې له پاره هېڅ نه لري؛ نه ښاخونه لري اونه هم سپوړی او مېوه، خوکه همدغه ډډ، و نه وي يعنې شاخونه، سپوړی اومېوه ولري؛ نوبيا، خو((زه له تاڅار اوته له ما)) که څوک ترې مېوه اخلي؛ نووخت پروخت به يې پراوېو پالي اودنوروله ډبروبه يې هم ژغوري. که څوک يې يخ سپوړي ته له سوځونکيو غرمو پناه ور وړي؛ نو د کړولو پرځای به يې د ښېرازۍ هڅه کوي.

انسان هم بايد هغې ونې ته ورته شي، چې ځانگې

اوبښاخونه يې لکه ياران اودوستان وساتي اونوريې له يوازيتوب څخه ناوړه گټه وانه خلي.

انسان بايد د علم مېوه ولري، چې دنورو گټه ده ته اودده گټه نورو ته ورسېږي.

انسان بايد د هنر سپوړي نور له سوځوونکيو غرمو وژغوري اوځان دنوروله ضرره خوندي کړي.

انسان دې له ډډ کېدنې ډډه وکړي. که نه، نو د بدمرغيو پر اړې به اړه او پرتېر به سپک سپک پروت وي.

{شهزاده "شيرين زوی" ننگ جريده - دويم کال - دويمه گڼه - مرغومي - ۱۳۸۳ - ل هـ}

توره او سپينه

د عمر له پلوه دواړه همخولې ښکاري، خودصورت له پلوه کله سپينه اوږده او توره لنډه گڼل کېږي او کله تورې ته لويه او سپينې ته وړه ويل کېږي. د سپينې پرتندي داسې ځلالرونکي خال دي، چې لکه څراغ ترې هر خوارپاخوږېږي. توره اوسپينه سهار او ماښام دلېر وخت له پاره سره يوځای کېږي. ماښام توره پرسپينې تورڅادر غوړوي او دخلکوله نظره يې پټه وي، خوشهار بيا د سپينې خال وځلېږي او دخلکو مخ ته نېغه ودرېږي. د تورې اوسپينې دغه لوبه هر څوک وينې، خوهر څوک يې پرمعنی نه پوهېږي. ځينې، خو د تورې او سپينې توپير ځکه نشي کولای، چې د سترگوله نظره بې برخې دي، توره هم ورته توره ده او سپينه هم، خو ځينې دسترگوپه شتون کې هم د تورې او سپينې ترمنځ تفاوت نه شي کولای.

د ربېم ډول هغه وگړي دي، چې پردغې لوبې ډېر ښه پوهېږي. دغه وگړي دنور وپه پرتله لږکي دي، خودغه لږه کي هم ټول يومخ يوراننه دي، ځينې داسې دي چې د تورې او سپينې پرکړو وړو پوهېږي، خو نورددوی دکرڼې پرمعنی نه شي پوهولی او ځينې داسې دي، چې خپله هم پوهېږي اونور وته هم د تورې اوسپينې روان کردارته دځيرنې بلنه ورکوي.

دوی د تورې اوسپينې دغه لوبه بې معنی نه گڼي، ددوی په تلو او راتلو خپله هم ادبېنمن دي اونور وته هم وايي چې بې پروايي به نه کوي؛ ځکه، چې دغه توره اوسپينه دلوی پاچا پر حکم هرانسان ته دخپلې برخې ټول توکي وخت پر وخت ديوه توکي په بدل کې راوړي. که انسان دغه توکي غواړي او که يې نه غواړي، خودوی يې ورته راوړي؛ نوانسان بايد دهغه وخت له پاره فکر وکړي، چې دغه توره اوسپينه، چې شپه او ورځ نومېږي ورته دخپلې برخې وروستی توکی يعنې مرگ راوړي او ژوند ترې اخلي.

سپين او برگ

له هغې ورځې راپه دې خواچې مادې غم لرلې نړۍ ته سترگې غړولي؛ ښی اوکین لاس مې پېژندلی؛ د ښواوبدو په توپیر پوهېدلی يم؛ دگناه او ثواب احساس راسره پیداشوی. د سپین او برگ جگړه گورم.

دواړه جگړه ماران د زړه پر سترگووینم، چې یو لکه هېنداره تک سپین دی، دستوري په څېر پرېږي او د څراغ په شان رڼاکوي، خو بل لکه پرانگ برگ برگ دی، دمېرک په څېر بده ښه لري او پر بېلا بېلو ښوله سپین سره جنګېږي.

سپین لکه رښتینی افغان نه تسلیمېدونکی دریځ لري. دخپل مخالف پر وړاندې خپل سر نه ټیټوي. هغه غواړي، چې خپله سپېڅلتیا وساتي او خپله سپینه لمن له برگ نه پراغېزمندي. برگه نه کړي، خودبرگ سترگې دهغه پر کېدا اوځلېدا ته نه غږېږي، دهغه رویتیا نه شي زغملی؛ هغه هڅه کوي چې سپین ترخپل اغېز لاندې راولي، د ځان په ډول یې رنګ کړي، او یایې له هغه ملک څخه وباسي چې دوی دواړه په کې اوسېږي.

برگ پر سپین داسې یرغلونه کوي لکه پر افغان ولس چې هخامنشیانو، هندوانو، سکندر مقدوني، ظهیرالدین بابر، چنګېز، انګرېز، او روس ترسره کړي دي. هغه د سپین دسر ټیټی له پاره له هر راز زوراو هر ډول توکیو څخه کار اخلي، خوشپین لکه واورین غر ورته تک سپین په مخکې ولاړدی او په کلکه دخپل ځان ساتنه کوي.

دغه جگړه له هغې ورځې راپه دې خوا روانه ده چې مادې غم لرلې نړۍ کې سترگې غړولي، ښی او کین لاس مې پېژندلی، د ښواوبدو په توپیر پوهېدلی يم، دگناه او ثواب احساس را سره پیداشوی.

زه یې د زړه پر سترگو وینم، پروڼ هم دغه جگړه روانه وه، نن هم دغه جگړه روانه ده اوسبابه هم دغه جگړه روانه وي دانه پاییدونکې (نه ختمېدونکې) جگړه ده. زه باور لرم، چې دغه جگړه به تر هغې ورځې روانه وي؛ ترڅو، چې زه له دې غملېږې نړۍ څخه سترگې پټې کړم. هو! کله، چې زه له دې غملېږې نړۍ څخه سترگې پټې کړم، نو دغه جگړه به هم پای ته ورسېږي ځکه چې دازماپه زړه کې زما دایمان او نفس جگړه ده.

{دوشنبه، د زمري ۱۹- ۱۳۸۳ لمريزه- کچه گرۍ - پېښور}

مرام

خدای خبر چې بلبل به له څه وخت راهسې تېری و؛ خوارکي هڅه کوله چې دگلاب په زرین کنډولي کې دسپینو پرڅو پر سپینو شېدو خپله وچه ژبه لمده کړي اودخپلې وچې مری وچه شپېلۍ دخوږو خوږو نغموله پاره غوږه اوتازه کاندې پرمه دې هیله دچنارله لوړې څانگې رابښکته شواود گلبوتي پرسر یې دوره ووهله، خو دگلاب زرین کنډولي ته داغزیو څارونکي ولاړو.

نه پوهېده چې څه وکړي، دواړو خوانه ورته خپل مرگ سترگکونه وهل له یولوري پرې تندې مرگونې بریدونه کول اوله بل پلوه ورته داغزیو تورو اونېزو دمرگ زېری ورکاوه له ډېرې تندې دبلبل خوارکي خوله خلاصه خلاصه کېدله، خو داغزیو له بېړنۍ مړینې ورته دتندې وژنه لږ لږې ښکارېده. بېرته دچناردنگې څانگې ته وروالوته؛ په سوو سوو ناروې پېل وکړ، مری یې نوره هم وچه شوه، تنده یې زیاته شوه، بیایې دگلاب پرزرین کنډولي غوټه ووهله، خوبیایې هم ولیدل چې د گلاب زرین کنډولي ته داغزیو بې شمېره ساتونکي ناست دي. خودورې یې ووهلې، له ستریا یې خوله خلاصه پاتې شوه، خو ژبه یې لمده نه شوه.

بیاخپل دمه ځای ته ورغی دچنار په څانگه کېښناسته، وزرونه یې ځوړند شول، ژبه یې راووته خو دپرڅو سپینوشېدوته یې نیم زړه نه و. زړه نازړه یې بیا دگلاب دزرین کنډولي پرلور وزرونه وتپول خوداخل هم ورته گلبن کرېلا او گلبوتی داغزیو غشي په لاس ((یزید)) وېرېښېده. غوښتل یې بېرته دچنار هسکې څانگې ته ورشي، خودزړه زور یې تمام شوی و؛ ونه توانېده، چې لوړېښاخ ته ځان ورسوي؛ نو په هغه ټیټه څانگه کېښناسته، چې دگلبوتي سرته غځېدلې وه. ورو، ورو دڅانگې سرته ورغی، دگلاب زرین کنډولي ته یې سرځوړندېدلی و، چې پرتگي اوستري بلبل له تندې اوستریاسره خوب هم برید وکړ. سترگې یې پټې شوې، پښې یې سستې شوې او دچنارله څانگې لاندې پرگلبوتي راپرېووت. پټر یې داغزیوپه تېرو غشوټپي شو، خو خپل مرام ته ورسېده.

دزمري ۲۹مه ۱۳۸۳

پټنگ او مېړی

د پټنگ پرشمعې سوي وجودزموږ پر هغه بام چې مونږ به پرې د شپې ناسته اوملاسته کوله دخلکوله نظره داسې گوښه پروت و لکه په دين او وطن مين غازي چې داسلام اوخاورې له دښمنانو سره په جگړه کې شهيد کړای شوی وي اوصورت يې په داسې ځای کې پاتې وي ، چې نه ترې خپل غازيان ملگري خبروي اونه ترې نور مسلمانان، چې په درناوي يې خاوروته وسپاري.

مادسباناري پروخت هغه وليد، چې يوتک سور مېړی ترې لکه سور لېوه راتاوو*هڅه يې کوله، چې خپلې خونې ته يې يوسي او هلته يې ښه په کراره، کراره وشپېلوي* په همدې هيله به يې کله په خپل ځان پسې داسې راکاږه لکه روغ موټر چې په وران موټر کې پری اچولی وي او پر ځان پسې يې راکاږي اوکله به يې شاته خپل تندي لکه دټيکټر ښاخۍ وراړم کړ.

دمېړي کور له بامه ديوې لوېشتې پراندازې لوړپه ((سینه پناه)) دېوال کې وه* په ډېروستونزو يې دپټنگ مړی تردېواله ورساوه، خو کله به يې چې پر دېواله ددوه گوتوپراندازې پورته کړ؛ نو دپټنگ له مړصورت سره به خپله هم لاندې راپرېووت* بيا به يې هڅه وکړه، خو هره هڅه به يې تر لومړي ځل نيمگړې وه.

خو ځله پورته شو، خو کله به هغه لاندې اودپټنگ مړی به پرې دپاسه راپرېووت اوکله به دپټنگ خوارکي مړی لاندې اودی به پرې دپاسه شو.

ډېرکونښن يې وکړ، خو ونه توانېد، چې دغه کباب شوی پټنگ خپل کورته ورسوي* يوه شېبه ورنه تاو راتاوشو، خو ښايي پوهېدلی به وي، چې ((په يوگل نه پسړلی کېږي)) ځکه، خو دنورو مېړيانو لارې ته ورغی، له هغوی سره خوله پرخوله شو اوله ځان سره يې مله کړل* دهغوی پرملتيا ، ملگرتيا اومرسته يې وکړای شول چې په اسانۍ سره دپټنگ جنازه پورته کړي.

پڅه خبره

بېلول له ښاره په پنځلس افغانۍ دانگوروبوتی راوړ، په باغچه کې یې کښېنول، د ونې وچه خاده (څانگه) یې ورته په ځمکه کې ښخه کړه اوتاک یې پرې وروخېژاوه.

تاک دښې پالنې اوڅارنې پرسبب ډېر ژر وده وکړه اوبنځه (څانگه) یې په خپلو شنو پانو کې داسې وپوښله لکه کلیواله پېغله چې په شنه لویټه کې نغښتلې ولاړه وي.

بېلول بله غټه خمبه (څانگه) هم ورته ودروله اود تاک څانگې یې پرېنځې پورې پر زړو ټوټو داسې غوټه کړې لکه ډاکټر چې دچاله ژوبلو گوتوسپین سان تاوکړي.

تاک لکه نازولی ماشوم هره ورځ موتی موتی لویېده. لږه موده کې پرغټې خادې هم لکه کېږدی ورکوډی شو.

بېلول داخل ورته لویه خپره ووهله اوتاک یې پرې وروخېژاوه.

تاک دوخت پرتېرېدو پرتوله خپره لکه شین بخل وغوړېده. څه موده پرې دښامار په خېر پروت و، چې دبادطوفاني خپې خپره دتېر په شان پر ځمکې هواره کړه.

بېلول دخپرې پرلیدلو یوه شېبه سرڅوړند نهولی و، خوله لږځنډوروسته یې لستوني راوغاړل اود تاک په پورته کولو یې پېل وکړ. غوښتل یې تاک بېخي له خپرې رابېل کړي اوداخل ورته ښه کلکه خپره جوړه کړي، خوتاګ د((ژورې (*) په شان په خپرې خوله ښخه کړې وه. دخپرې اوتاک بېلول سم لکه دنوک اووری بېلول و.

بېلول پرپوره پام لکه له څاروي، چې خرمن وباسي دتاک څانکې دخپرې له خادو څخه بېلې کړې او ژوره یوډول وینه څښوونکۍ نری ژوندی، چې په اوبو کې ژوند کوي اوږه یې ترې لاندې کړه، چې له خپرې یې لږبله خوا واړوي، خودوه درې قدمه یې اخستي نه وه، چې پښه یې په ښاخ کې ونښته اوله تاک سره پرخپره ور پریوتو؛ وچ خنډیې په لاس کې ورننوت؛ ژرراپورته شو، تاک ته یې کلکه لغته ورکړه اوپه غصه یې ورته وویل: ((بې ننگه بوتیه! ټول عمر دې دنورو پر اوږې تېرکړ، خو یوه شېبه پرخپلو پښو درېدلی نه شي، چا رښتیا ویلي)) :-

((چې تکیه د چا پر بل وي

په پوکي یې پرځېدل وي))

{شهزاده "شیرین زوی" ننگ جریده: دویم کال، لومړۍ گڼه، پرلپسې پنځمه گڼه، ۱۳۸۳ ل، لړم}

سپېڅلې جگړه

زه پوهېدم چې ددغې جگړې پایله دهغې په گټه ده، ځکه چې زه تش لاسی وم او هغه په ښووسلو سمبال وه؛ دوریځولینده اودښوغشي یې درلودل؛ د نظر بمونواودخندا تندرونو یې دزړونو مایې لږځولې، د شونډوسکروټویې وریټول کول اودمخ ((شعاع))، خویې داوسپنوزړونه هم اوبه کولی شو.

مانه غوښتل، چې له هغې سره دسترگوچنگ وکړم، خولېوني زړه مې دامیدونولښکړدهغې پرلور کومنده کړ.

غوښتل یې دهغې دزړه سیمه ونیسي اوزماد مینې له پاره په کې جونگره جوړه کړي، خوله بده مرغه چې لښکرله سختې ماتې سره مخ شواودزړه په پاچاهۍ مې غمونواودردونوبریدوکړ. نږدې و، چې دزړه پاچاهي مې وړانه کړي، خودوژل شویو سربازانو زامن چې ارمانونه نومېدل، راپورته شول داسوېلیو اوآهونو پر وسلې یې پاچاهي له وړانېدو څخه وژغورله، خوجگره لا لکه دافغانانو خپل منځي جگړه له بې ساري تاوانه ډکه روانه وه. بې شماره امیدونه مې لکه دگلاب گلونه ورژېدل. دزړه مایې مې لکه زلزلې وهلی دیوال ودرځېده اودگرېوان تنی مې د لېونتوب داړه مارانو چورکړې.

دجگړې ټول تاوانونه زما پر برخه وه؛ دهغې یوه ذره زیان هم ونه شو؛ مازې خوجنگي اسیران ترې پاتې دي، چې دبشري حقوقو تربریده یې هم ښه ساتم؛ دزړه غوښې اووینې دډوډۍ او اوبو پرځای ورکوم، خوجگره هغه وخت پای ته ورسېدله، چې هغې دخپلې کوژدې پردسمال دجنگ بندۍ غږ پورته کړ. په غږ کې یې دبندیانوغوښتنه هم نغښتې وه. اوس زه نه پوهېږم، چې بندیان یې وروسپارم او که نه؟

له هغې سره زما یو بندي هم نه شته، چې پر دغو بندیانو یې تبادله کړم؛ ماته دهغې زړه ښه معلوم دی، خو که د هغې اسیران هم وروڼه سپارم، نو د زړه خونه مې داسې درځېدلې، چې په پوکي یې هم د نږدېلوا مکان شته؛ هسې نه چې دغه خونه ولوېږي اوخدای مه کړه دهغې اسیران یادونه په کې ژوبل شي.

ته هم لمر يې!

په دې خبره کې هېڅ شک نه شته، د لمر مقام ډېر لوړ دی، وړانګې يې پر ټوله نړۍ خورې دي، هر ژوندی يې رڼا ته اړدی، د ځمکې له مخ نه رنځونه ختموي او نباتاتو ته رنگ اوخوند وربخښي. که لمر نه وای مونږ به خپل ځانونه هم نه وای پېژندلي؛ نړۍ به قبرته ورته توره تیاره وای. همدغه لمر دی چې د وړانګو پر غشوتوره شپه ولي اودتورې تیارې جنازې ته اوږه ورکوي. د لمر زرینې وړانګې ترسرو زروهم ډېرې ارزښتناکې دي.

په دې کې هېڅ شک نه شته، د لمر مقام ډېر لوړ دی اومونږ ټول يې په وړتيا او اړتيا پوهېږو، خو ستاينه يې نه کوو. زه نه وایم چې ته به لمر نه يې. ته به هم لمر يې، ټول ارزښتونه اوصفتونه به دې دلمروي؛ د شهرت وړانګې به دې پر ټوله نړۍ خورې وي، د علم رڼا ته به دې هرڅوک اړوي اود ناروغيو پر درملنه به هم پوهېږي، نباتاتو ته به پر خپل هنر رنگ اوخوند هم ورکولی شي، دمخ رڼا به دې تیارې رڼوي، ستا ارزښت به ترسرو زرو ډېر وي هو! ته به انسانانو ته انسانيت هم وربښودلی شي.

زه نه وایم چې ته به لمر نه يې. ستا ټول ارزښتونه اوصفتونه به د لمر وي، خوته هم لکه لمر له چانه خپله ستاينه مه غواړه. په خپل غوره مقام دهغه څښتن شکر ادا کړه چا چې تاته دغه برخه دربخښلې. هسې نه، چې هغه تادناشکری. له مخې دتورې شپې په غېږه کې ورک کړي او هغه څوک چې تاته هېڅ نه ښکاري هغوی به لکه ستوري وځلوي.

غونډل که غڼه

لرې لرې دتوروغرونو پرتورو اوښانو دژمي سپينې واوړې باروې، خودژمي موسم دوه مياشتې مخکې کډه وړې وه. دپسرلي پسته، پسته وږمه داسې لگېده لکه له زيارکښ نه چې خپله مينه پر خپلو وږبښمينو زلفوپه مينه، مينه دمزدورۍ گردونه ځنډي. سپوږمۍ هم لکه ښاري پېغله خپل ټول مخ دورېخوله حجابه راکښلې و.

مونږخوخواږه ملگري دخپل کورترڅنگ دخوږپر سپينو او پستوشگو دپسرلي هوا اودسپوږمۍ رڼاته ناست وو. تېرماسخوتن و، ښکلې ادبي بندارمو جوړکړې و؛ داسې بندارلکه عاشق اومعشوقې چې دسپوږمۍ رڼاهم پرې ايښې وي اوددېوال سيوري ته يې دخپلو زړونو کتابونه يوبل ته پانه، پانه غوړولي وي. مونږهم دخپلو زړونو کتابونه يوبل ته پرانستي وه. دژوند ښې او بدې خاطرې موسره لوستلې. کله به دغمونو اودردونو جهان ته ورننوتو اوکله به مود خوشحالي او ښکمرغۍ په نړۍ کې سترگې وغړولې چا به دتېروخت پر تېرېدود خوښۍ احساس کاوه او چا به هماغه ناداني اوسادگي پاچايي گڼله. شپه چې څومره پخېده هومره مودزړه خواله خوږېدله. دملگرو له زړونو نه لکه ستوري سپينې او ښکلې خبرې راوتلې. مونږه هريوه به دبل له سپينو او خوږو خبرو داسې خنداخيسته لکه د قاف ښاپېرۍ چې دسپينو زرو په جام کې خواږه شات راکوي. يوه به چې وويل: ((ځۍ چې ځونيمه شپه شوه)) بل به پرې غږکړ: ((کښېنه ياره داسې شپه کله کله راځي)). د يوه هم زړه نه کېده چې خواږه ياران، خوږې خبرې، دپسرلي مسته هوا اود سپوږمۍ زړه رانښکونکې رڼا پرېږدي اوکله مارد خپلې خونې په سوږه ورننوځي، خو زمونږ دغه خواږه بندارته دپای ټکۍ ځکه کېښودل شو، چې ناڅاپه زمونږ يو ملگري خپله خپلۍ دځمکې پرلور وروتوغوله. غرب شو، داسې غرب، چې زمونږ د خيال مانۍ يې لکه ((پنټگون)) څښتن تعالى ته په سجده کړه. زمونږ ټولو سترگې دهغه پرلور ورواوښتې. هغه بېرته خپله خپلۍ پورته کړه، پرخپلۍ ويشتل شوي ځای ته يې وکتل، اوږې يې پورته پورته واچولې او له ځانه سره وېنډېده: ((مورمې پرې بوره کړه)) زمونږ بل ملگری له خپله ځايه وړپورته شو، سترگې يې دځمکې پرلور واچولې اوويې پوښتل: ((څه شی و؟)) هغه ځواب ورکړ: ((غونډل و، مرمې کړ، داوگوره، دغه دی)). مونږ ټول پروژل شوي توکي ورتول شوو. احمدشاه هغه له ځمکې څخه پورته کړ، په گوتوکې يې واپراوه راواپراوه او په غصه يې عبدالسلام ته وويل: ((کښېنه خوارمه شي، زمونږه خوږ بندار دې راوران کړ، لږ فکر ښه دی، دظالم غونډل پر ځای دې مظلومې غڼې ته سزا ورکړه. دزمري ۱۳۸۳-۲

ستر راز

ورځ په تلوکې وه اوداسمان پرڅرې لمن يې د ماښام په تورې سياهۍ داسې کړښې کښلې وې، چې چادورځې پای اوچادشپې پېل گڼلې.

کړښې دلوستلوله پلوه دومره ساده اوروانې وې، چې لوستي،خولاڅه چې نالوستي پرې هم پوهېدلای شول،خوخلک دماډياتوپه لټه کې داسې بوخت شوي و،چې دکړښوپرلوستلوپې سرونه نه خوړول، يوازې سرليک به يې دورځې دپای اودشپې د پېل په نوم نومواوه.

ليکوال دخپل هغه مسوليت پراساس،چې دولس سترگې اودحالا تو ژباړن گڼل کېدو دتصورسترگې (عينکې) پرسترگوکړې اوکړښوته ځيرشو.دکړښو سرليک چې خلکو دورځې پای اودشپې پېل گانې، هغه انسانانوته دورځې پيغام وه.ورځې ترهمدې

سرليک لاندې کښلی وه:-

((زه درنه ځم او تاسې پرلوی الله (ج) سپارم،خوپه تلو تلو کې غواړم،چې تاسو دڅښتن تعالى د قدرت پريوسترراز پوه کړم؛هغه دا،چې تاسې کوم وختونه دورځې اوشپې په نومونو نومولي په حقيقت کې هغه دڅښتن تعالى دځواک داسې زنځيردی،چې يوه کړۍ يې دپولادواوبله يې د الماسوده.څښتن تعالى ددغه زنځيريوسرپريواو بل سر پر بل توکي پورې تړلی دی.يوتوکي لکه روغ موټر پرمخ روان دی اوبل توکي لکه وران موټر پر همدې زنځير راکاږي.ددغه زنځيرپولادي کړۍ چې تاسوته مخامخ شي،نوتاسويې شپه بولئ او چې هغه ستاسوله نظره تېره شي اوسپينه الماسي کړۍ تاسوته مخامخ شي،نو هغه ورځ گڼئ،خودا داسې نه ده.دڅښتن تعالى دغه اوږد زنځيرچې پر هرې کړۍ يې دولس ساعته مزل کېدای شي؛تاسې يې ديوې ورځې اويوې شپې پرنومونو پېژنئ،خودا په حقيقت کې هغه زنځيردی چې يوتوکي يې له آدمه ع ترقيامته پر مخ روان دی،اوبل به ترهغې پورې راکاږي؛ترڅو،چې يې ستاسومخ ته راوړي.د دواړو توکو نومونه له څلوروتوروځنې جوړېږي. توپير يې په خپلوکې دادی،چې ديودپای توری دتللوپرمعنی ولاړدی اودبل لومړی توری دراتللوپر معنی ولاړاودپای توري يې له راتللو وروسته دتل پاتې کېدلوپه غرض پروت دی.دواړه توکي څښتن تعالى دخپل ځواک پرهمدغه زنځيرتړلي،چې يوه کړۍ يې پولادي (شپه) ده اوبله يې الماسي(ورځ) ده.

پوهېږئ!د همدغې ورځې اوشپې دنځيرپريوسر پورې دنيا تړلې،چې تلونکې اوفناکېدونکې ده او پر بل سر پورې يې اخرت،چې راتلونکی اوتلپاتې کېدونکی دی.))

پښتانه ورونه

ډېرځل مې دجمعي رخصتي هم له كورنه بهر تېرېده؛ يابه دكوم رنځورپوښتنې ته تلم اويابه دكوم ياراودوست ليدلوته.

يوه جمعه چې نه كوم كاررپرغاړې و اونه مې چېرته دتللوكل درلوده؛ له ځان سره مې پرېكړه وكړه، چې نن ورځ به په داسې خوب تېروم، چې د ټولې اونۍ دېې خوبۍ تشه پرې ډكه شي.

له سباناري وروسته پرخپلې بسترې څملاستم؛ سترگې مې لاسره نه وې ورغلې، چې په انگرېكي شورشو، وارخطاوپورته شوم. انگرېته ور ووتم، گورم چې دواړه زامن مې په خپلو كې لاس او گرېوان دي. زما پرليدودواړه داسې غلي ودرېدل لكه هېڅ يې چې نه وي كړي، خو پرختواو خاورو ككړو جامو يې دعمل څرگندونه كوله.

مادواړو پسې له ونې شنه لښته راغوځه كړه، خو سپين سرې مورمې مخ ته ودرېده، لښته يې رانه واخسته اوخپل لمسيان يې له وهلو وژغورل، خو پر دواړو يې غوړونه ونېول، توبه يې پرې وكښله. ماهم ورته يوكتاب خبرې وكړې اونوربېرته پرخپلې بسترې څملاستم.

خواړه خوب وړی وم، چې بيا مې دمورغېترغوړه شو: ((هلی الكول راوړئ)) دغېرله اورېدوسره سم مې دخوب مرغه والوت؛ په بېره ورپورته شوم، انگر ته ورووتم، گورم چې يوولس كلن زوی مې په انگر كې لكه دكمونستانو رپي (بيرغ) په وينوتك سور ولاړدی او مورمې ورته پرټپي شوي ځای په الكولو لوندمالوچ موني.

ما غوښتل چې ډاكټر ته يې ورولم، خو ومې ليد، چې زخم د گنډلونه و. ډاكټرته له وروستوتېرشوم او د پېښې پرهكله مې پلټنه پېل كړه.

پېښه بياهم ددواړو ورونو ترمنځ پېښه شوې وه.

دبرېښنامزۍ مې راواخيست اوپرنهه كلن زوی مې دوهلو پېل وكړ.

مورمې پرخپلولمسيانوډېره مهربانه وه. هغې هڅه كوله چې خپل لمسي له وهلو وژغوري، څوځله يې وويل: ((زويه بس يې دی، مړدې كړو، پر وهلو نه سمېږي))، خوزه داسې وم لكه خوب مې چې سرته ختلی وي؛ واړپه وار مې غوصه زياتېده.

مورمې دخپل لمسي كړيكو ودردوله اوپه قهرجنه لهجه يې په انگرېكي ولاړې ونې ته لاس ونېوه اوويې ويل: ((كه ددې ونې ټولې لښتې پرې ماتې كړې، خو چې الله (ج) يې سم نه كړي پروهلو به يې پر لارنه كړې)).

هغې غوښتل چې ماشوم زما له منگولو خلاص كړي او ما غوښتل چې دومره يې وډېوم، چې ترڅو ژوندی وي بيا له خپل ورورسره جنگ ونه كړي.

د عقل مرغه مې داسې دسرله پنجرې الوتې و، چې دموردې وينا ته، چې:- ((زويه پروهلو نه سمېږي)) مادزه يې سموم
خواب ورکولو دې کې دکورنۍ نورو غړو ماشوم زماله منگول نه لکه باز والوخواه.

ماشوم منډه کړه دانگړدروازې ته ورغی اوله هماغه ځايه يې پر خپل ورور ورغړ کړ:- ((ای شوروي والله (ج) که رانه
خلاص شي، زه پښتون يم، پښتون ملامت ته وې اوو هل ماوخوړل)).

ما چې دخپل زوی دغه وينا واورېده، نود خوشحال خان "ختک" دې انځورته فکر وېوړم، چې:- ((که هر څو يې سمومه
نه سمېږي پښتانه دي دکړوکانودېوال)).

{شهزاده "شيرين زوی" ورځ مجله: پنځم کال، درېيمه گڼه ۱۳۸۳ ل هـ - لېندۍ او مرغومی، پرله پسې ۲۹ گڼه}

شک

نه مې غوښتل چې ددرواغجن تور پرې ولگوم ځکه، چې له يوې خوا گومان دايمان زيان دی اوله بل پلوه دهغه پرمخ سپينو ډکو (سپينې ږيرې) او بېوسۍ دا اجازه نه راکوله، چې خبرو ته يې د شک پر سترگه وگورم، خودسپين ږيري غټې، غټې خبرې مې هم د زړه په نړۍ کې نه ځايېدې کله به مې له ځان سره وويل راځه پرې غبرکړه، چې پرېږده بابادگور پرغاړه ولاړې او دومره درواغ وايي او کله به مې په زړه کې راغلل پرېږده يې چې نورڅه بوس بادوي *

زه پرمه دغه ذهني شخړه اخته ورته سرته ولاړوم او بوډا دېوال ته ډډه وهلې وه، نيمچه ځوانان ترې تاوشوي و، هغه دلمرله پيتاوي او ځوانانو دهغه له تودې مرکې او غټو غټو خبرو څخه خوند اخسته *

سپين ږيري يوه شېبه غلې شو، سړيې د ځمکې لور ته ځوړندېدې و، چې يوه لک پرې غبرکړ: ((ښه بابا بياځه وشول ؟!)) هغه لږ سرنېغ کړه لک ته يې وروکتل او ويې ويل: ((بچيه! پرهغې شپې مې کم نه کم شل پنځه ويشت بلاگانې ووژلې، ډېر خوشحاله دخپل کاله پرلور روان وم، چې د زمريانو يوه ډله رانه راتاوه شوه)) *

بوډا دهمدې خبرې له کولوسره بيا غلې شواود ځمکې پر مخ يې د کرشوکنښل پېل کړل، خوهلکانو بيا هم چوپتيا ته پرې نه ښودو * يوه پرې غبرکړ: ((باباله زمريانو دې څنگه ځان خلاص کړ ؟)) *

سپين ږيري، ږيره موټی کړه او خوله يې پرانسته: ((بچيه! عجيبه وخت و تورې ته مې لاس کړ او پر زمريانو مې بريد وکړ، پره رگوزار به مې د يوه سرله تنې بېلولو کله چې ډېر سترې شوم اوومې ليدل، چې ډلې ډلې زمريان له هرلوري نه راروان دي، نو په هوا شوم لاسونه مې لکه وزرونه خوځول او پر سر يې گرځېدم)) *

د سپين ږيري خبره لا پوره شوې نه وه، چې زما د زړه پوکاني راوپر سپېده او پرې ورغږمې کړو: ((بابا په خوب کې ؟!)) * هغه په داسې حال کې چې سترگې يې دارمان پر اوښکو نمجنې وې پورته په څنگ راوکتل او ويې ويل: ((هو بچيه، خو دځوانۍ په خوب کې)) *

{شهزاده "شيرين زوی" لمن مجله: لومړی کال - لومړۍ گڼه - زمري - تله - ۱۳۸۴ لمريز هجري}

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library